

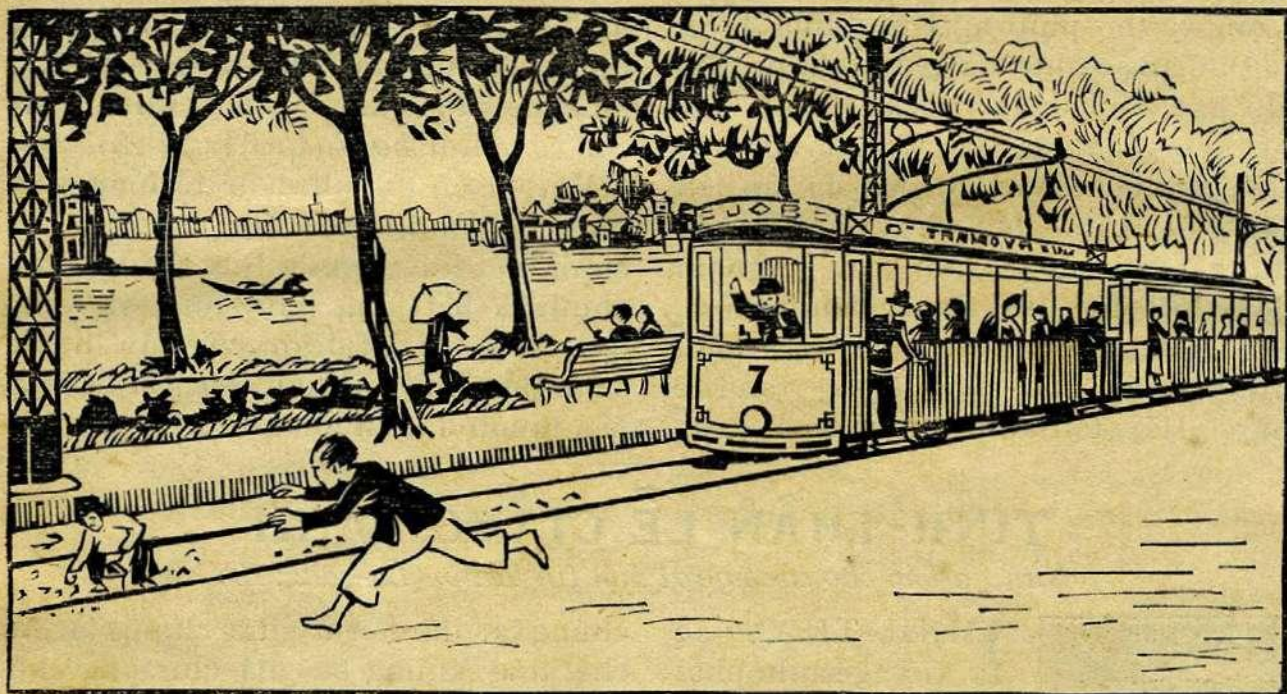

«EM SẼ LÀM CON CỦA CHÚNG TÔI»

(Truyện ngày lễ Giáng-sanh)

«TRUNG-Bắc, Đông-Pháp, Phong-Hóa, Ngọ-Báo ơ!» Đó là tiếng cậu Oanh chạy hết phố này qua phố khác ở Hà-nội mà rao bán báo. Cậu lễ-phép, tử-tế, mời chào khôn-khéo,

hồ hành-hạ, chủi-mắng, đánh-dập dứa con khác máu. Ngót một năm trời, cậu Oanh phải cắn răng chịu mọi sự cay-dắng. Những lúc đêm khuya, bồn bề yên-lặng, cậu nhớ đến bà mẹ yêu-

Cậu Oanh vội xông đến cứu em Hồng-Vân

và có vẻ mặt dễ thương, nên bán được nhiều hơn các bạn cùng nghề. Mới mười bốn tuổi đầu, đương học lớp nhứt trường nhà-nước, và có trí thông-minh hơn nhiều người, tại sao cậu lại phải từ-bỏ mọi sự ước-ao tốt-đẹp của đời mình mà đi bán báo?

Mẹ cậu Oanh qua đời khi cậu mới mười hai tuổi. Cha cậu, là ông Xung, làm thợ trong một xưởng lớn ở Hà-thành. Khi hết tang bà, ông lại cưới một người vợ khác. Ai cũng biết rõ rằng ít người mẹ ghẻ thương-mến con chồng. Bà Xung thứ hai cũng ở trong số đó. Ông Xung đi làm sớm, về tối, mọi sự đều giao cho bà. Thôi, bà tha-

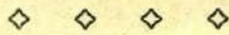
quí của mình, thì lòng xót-xa khôn xiết. Nếu bà còn sống, hẳn cậu sung-sướng biết chừng nào.

Sau-rốt, cậu không còn có thể chịu sự đối-đãi càng ngày càng tệ của người mẹ ghẻ, bèn bỏ nhà ra đi. Cậu rất tiếc nhà trường và thầy bạn của mình, nhưng cũng đành chịu vậy. Cậu đi bán báo để nuôi thân. Cậu bán được nhiều nhứt-báo, nên chẳng những đủ ăn, lại còn dành-giùm được ít nhiều. Cậu không muốn bỏ dở sự học, nên xin vào lớp ban tối của một trường tư.

Một bữa Chúa-nhứt kia, cậu dạo chơi vườn Bách-thảo; có thầy bán sách của Hội Tin-Lành bán cho cậu một

cuốn Tân-Uớc. Cậu đem về nhà đọc không biết chán, rồi đến nhà giảng Hội Tin-Lành mà nghe và hỏi về đạo. Hai tháng sau, cậu tiếp-nhận Đức Chúa Jê-sus-Christ làm Cứu-Chúa của mình. Ngài đổi mới lòng cậu, ban sự vui-mừng thay buồn-thảm, sự bình-an thay bối-rối, sự yêu-thương thay căm-hờn.

Cậu đã được cứu, nên cũng muốn cứu cha mình. Vậy, một ngày kia, cậu về nhà cha để làm chứng về Đức Chúa Jê-sus cho ông biết. Bấy lâu thấy cậu bỏ nhà ra đi, ông Xung đã lấy làm tức-giận lắm rồi. Nay lại thấy cậu giở về mà lại về cắt nghĩa đạo cho mình, ông liền nổi giận dùm-dùng, xách gậy quyết đánh cậu. Nhưng cậu mau chơn chạy thoát ra cửa.

Ngày qua, tháng lại, thăm-thoát chỉ còn hai tuần-lễ nữa là đến lễ Giáng-sanh. Lối năm giờ chiều, cậu Oanh bán hết báo, bèn đi chơi lang-thang quanh hồ Hoàn-kiểm. Gió mùa đông lay-dộng cây-cối. Ngoài đường xe-cộ và người đi bộ đều ít. Cậu thơ-thần nhìn-xem mọi sự chung-quanh mình, chốc đã đến phố Bờ Hồ. Thành-linh mặt cậu tái xanh, và cậu kêu lên một tiếng lớn...

Chuyến xe-điện (*tramway*) từ chợ Bưởi xuống Bạch-mai dương sầm-sầm chạy tới, thì trên đường sắt có một cô bé độ bốn tuổi mãi chơi với mấy hòn đá. Cách chừng hai mươi thước tây, người cầm máy luôn chơn giận chuông, song cô dường như chẳng nghe gì hết. Mau như chớp-nhoáng, cậu Oanh nhảy đại tới chỗ cô bé, ôm choàng lấy cô, và chạy vội ra ngoài đường xe-điện. Nhưng khi chạy ra, cậu hoảng-hốt không thấy trước mặt mình có cái cột đèn điện trồng sừng-sững, thành-thử cậu đâm đầu phải cột, ngã lăn xuống đường rải đá, máu chảy lênh-láng, nằm mê-man.

Mấy giờ sau, cậu tỉnh dậy đưa mắt nhìn quanh-quần, lấy làm ngờ-ngác, lạ-lùng lắm. Cậu thấy mình ở trong

một phòng rộng-rãi, đẹp-dẽ, đèn điện sáng ngời, còn chính mình cậu thì nằm trên giường tây, mùng, nệm, gối, mền trắng tinh. Một bà có vẻ hiền-từ ngồi trên ghế mây, chăm-chăm nhìn cậu. Thấy cậu thức dậy, bà hỏi rằng:

—Cậu có đau lắm không?

—Thưa bà, đau lắm. Xin bà cho tôi biết tại sao tôi lại ở đây?

—Tôi là vợ ông tham Tuyền, mới ở Lạng-sơn dời về Hà-nội mấy bữa nay. Nhà tôi ở phố Bờ Hồ, trông ra đường xe-điện. Chiều nay, như lúc nhà vắng người, con gái tôi, tên là Hồng-Vân, chạy ra chơi trên đường xe-điện, thật là nguy-hiểm lắm. Chuyến xe-điện thiếu đều đề nát nó, thì cậu vừa đến kịp mà cứu nó. Cũng vì cứu nó nên cậu bị thương khá nặng. Chính vợ chồng tôi đã đưa cậu đến nhà thương tư này để thầy thuốc chữa cho cậu. Chúng tôi rất cảm ơn cậu vì đã liều mình cứu con gái rất yêu-quí của chúng tôi.

—Thưa bà, tôi chỉ làm bõn-phận. Chúa Jê-sus đã liều mình cứu tôi, nên tôi phải liều mình cứu kẻ khác.

—Ồ! Cậu tin theo Đức Chúa Jê-sus! Tôi cũng là môn-đồ của Ngài. Quí-hóa thay! Chúng tôi mới dời về Hà-nội, nên chưa gặp cậu. Thầy thuốc nói rằng độ mười ngày cậu sẽ lành-mạnh như cũ. Nhưng chúng ta cũng nên nhờ quyền-phép của Đức Chúa Jê-sus cứu-chữa cậu.

Nói xong, bà Tuyền qui bèn giở giường cậu Oanh mà cầu-xin Chúa chữa bệnh cho cậu.

Lễ Giáng-sanh đã tới rồi! Ông bà Tuyền là tín-đồ sốt-sắng và kính-mến Chúa, nên đến lễ này, thường mời nhiều anh em trong Chúa đến dự tiệc vui. Cậu Oanh mới lành-mạnh mấy bữa nay, về ở tạm nhà ông bà Tuyền, và cũng được ngồi đó dự tiệc. Ông mục-sư thay mặt những người được mời mà mừng ông bà Tuyền vì em Hồng-Vân thoát nạn, và khen cậu Oanh vì đã liều thân cứu người. Ai

náy cúu dau c u-nguyên câm-ta Báng
ã ban Con môt xuong cúu muòn dân.

Ho dir tiềe rà'l vui-vê. Tiềc xong, ho
sang phòng khách, ngoi uông mróc và
chuyên-trò. Khi ai náy đã ra v'è, ông
bà Tuyên bèn hời *cầu* Oanh cho biê'l
nhà-círa, cha me và tình-cánh c'ia cầu.
Cầu bời ày làm cho cầu mui lòng
è'n nôi gúc dau, khóc m'rc-nô. Môt
hời lâu, câu mới nói ra nào me mình
chet S(Vm, nào me ghê ác-nghiệt dè'n
nôi mình phải bỏ nhà đi bán báo,
nào khi mìnli ưV lai cùng à'ng Christ.

Nghe xong, ông bà Tuyên càu-dòng
dè'n nôi niro'c mat chây rông-rông. Hà
thòn-thúc nói với **cầu** rằng :

—Tôi xin làm me yêu-dáu c'ia em !

Ôngrang :

—Tôi xin làm cha yêu-dáu c'ia em !

Rồi ông nắm tay m t cầu, bà niin
tay trái cầu, và câ hai nói rằng :

- K m sẽ' k'un con c í clùng tôi !

Vira cam-dòng, vira vui-mirng, câu
Oanh áp :

—Tôi xin cám ơn ông bà. Ngày nay
tôi nói biết «moi sir hiệp lai làm ích
cho kê yêu-mè'n Búc Chúa Tr(Vi.»

Từ đó cầu Oanh thòi han nghe bán
Jáo, và diror yèn lòng hoc-t(ip <Vlóp
nlu'rt của môt trường tir. Cầu đòi với
cha me nuôi r'ít lè-phép, l<ính-ni('n,
ngoan-ngoãn, lai ch m-ehi hoe-hành
và diro-e moi ngiròi yêu-chuông. HiVi
vày, ông bà coi câu nhir eon ruôt. Em
Hông-Vân rat vui-vê, lanh-Ie, nèn khi
nào cầu buồn-rau vì nhớ lai buôi xua
mà có em dên ùa-nghich, thì eàu lai
tiroi-ciròi. K ngh náng đó, eiuu Ihi
dầu bằng So-hoc Pháp-Việt, và dèn khi
thi vào trường Trung-hoc Báo-hô,
diro-e dầu tln'r n m. Ông bà Tuyên
cho cầu n-(V luòn trong trnòng.

• <><><>

Tuy nhờ e.lia me nuôi mà diro'e snng-
siróng và yèn thàn, câu Oanh eieg
không quên diroc cha ruôt c'ia mình,
túc là ông Xung. Cầu hàngnhóeau-xin
&úc Chúa .lêsus dát-dem ông Irb lai
cùng Ngài. Cầu không dám về Ih m

ông, e bi ông đánh. Nhirng cầu cú-
oi-chò- djp tốt.

Ngày giò đi rắt mau-chóng, bõng lai
tói ngày 24 tháng chap tày. Câu Oanh
đi bỏ tir trnòng liao-hò về nhà ông bà
Tuyên. Doc duòng, cầu mua môt tò
báo, vira đi vira doc. - è'u muc. «Hà-
nôi,» cầu doc lin môt người tên là Lê-
bá-Xung au n ng, năm (V xó dirò-ng,
đã diroc dira vào nhà thirong. Cầu
tái mal, rnn-ray, vì biết là cha inình.

B a sau chính là lê Giáng-sanh. Tir
nhà giông ra về, cầu vào nhà thuong
th m cha. (^àn cau-xin Dire Chúa
Jêsus ban on cho mình de dat-dem
cha trò lai cùng Ngài. Cầu thà'v ông
iiaiii trên giuông, triim mcn tir dau lói
choiì, và rên khir-khvr. Theo lòi ngnùì
làm thuoc (V đó, Ihi vo- ke e'ia ông
Xung lay liel tien-c'ia, áo-(Juan mà
trôn mât tích, còn ông thì vì ghen
r'ro-u inà m:í! viềc, di lang-thang ngoài
diròng. Ông không chịu noi tiel lanh
mùa đông và sir dói lòng, nèn làm
bình n ng và nam crxó diròng. Linh
tuan-canh dira ông dèn nhà thiro'ng.

Môt lúc sau, ông Xnng hót con dau,
bèn lal m'ên, mo*inatnhìnquanh-quất.
Ông thấy câu Oanh đúng đó, thì la-
lùng khôn xiet. Cầu kê cho ông biel
moi sir xi'iy **li** tir khi mình bỏ nhà ra
đi, rồi khuvèn ông tin ìre.Chúa Jêsus.
Ông bang lòng vì bấy lâu nãy lòi lànì
chir'ng c a cầu vàn còn in trong lòng-
da ông. Cầu cau-nguyên eho ông, rồi
ra về sau khi dira biê'u ông ba đông
bac của inình de dành.

Cầu biróc di le-làng, ve mat vui-
mirng hón-h(V, và không dirì lieng
ngo-i-khen Birc Chúa Tròi. Ye den
nhà, cầu nói <Vi ông bà Tnven rằng :

—Tôi eani-ta f)ire Chúa Jêsus-Christ
khôn xiet, vì le Giáng-sanh niin ngoái,
tôi diroc làm con của. ba in:í, và le
Giáng-sanh nam nay, cha tôi diroe làm
eon của irc Chúa Tròi. Thàl bấy
giò- lòi càng hiểu r'ô rằng «moi su hiệp
lai làm ích clio kê yêu-mên Hirc Chúa
Tròi.»—l)o-(hiv- Tri.